

عنوان مقاله:

بررسی مفهوم زمان در شهر ایرانی اسلامی معاصر

محل انتشار:

چهارمین کنگره بین المللی عمران ، معماری و توسعه شهری (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

علی اصغر پیله ور - استادیار مهندسی شهرسازی دانشگاه بجنورد

حمیدرضا اتقایی - کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری

خلاصه مقاله:

برنامه ریزی شهری در سرزمین های اسلامی تفاوت ماهوی با عمل کلان سنت های دیگر جهان دارد. بسیاری از احکام و عبادات مسلمانان در شهر اسلامی با مقوله ی زمان عجین شده است به نحوی که سلسله مراتب زمانی نیز مانند سلسله مراتب مکانی، جزو خصوصیات با اهمیت آرمانشهر اسلامی محسوب می شود. در طرف دیگر، در کنار سلسله مراتب، زمانی و ارزش معنوی ویژه برخی اوقات، مقوله مدیریت زمان و تلاش برای تحقق آن در آیات قرآن کریم و روایات معصومین سفارش شده است که در این زمینه لغاتی مانند لغو و باطل در قرآن کریم اشاره بر این مفهوم دارند. مقاله حاضر با تمرکز بر مفهوم زمان در شهرسازی ایرانی- اسلامی، پس از بررسی تعاریف شهراسلامی و دسته بندی نگرش های صاحب نظران اسلامی به آن، به دنبال بازتاب نگرش ویژه ی اسلام به زمان در فضاهای شهری و جانمایی پایگاه آن است. روش تحقیق توصیفی- تحلیلی و داده ها از طریق مطالعات اسنادی و مشاهدات عناصر و فضاهای شهر ایرانی- اسلامی جمع آوری و در ابعاد مختلف شامل اثبات اهمیت ویژه ی زمان در جهان بینی اسلامی و واکاوی نقش برنامه ریزی شهری در بستر سازی حیاه طیبیه با تاکید بر نقش طمان مورد توجه قرار گرفته است. نتایج تحقیق نشان می دهد نقش زمان در شهر ایرانی- اسلامی می باید در هماهنگی با فضا تعریف شود به گونه ای که این دو مکمل نقش یکدیگر در سعادت مردم باشند. بازتاب این هماهنگی در شهر می تواند در مورفولوژی شهرهای اسلامی در صدر اسلام یافت شود که با تغییراتی اندک، در شهر ایرانی- اسلامی قابل کاربرد می باشد. به این منظور، در پایان مقاله پیشنهاداتی در جهت تحقق شهر ایرانی- اسلامی با محوریت هماهنگی فضا- زمان ارایه شده است.

کلمات کلیدی:

شهرایرانی- اسلامی، شهرسازی، فضا، زمان، قرآن کریم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/618834>

